

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: J. L., narozený X
bytem X
zastoupený JUDr. Milanem Štětinou, advokátem
sídlem Jiráskova 614, 470 01 Česká Lípa

proti
žalovanému: **velitel Vojského útvaru 1762**
sídlem Komenského alej 1752, 438 01 Žatec
adresa pro doručování: Legislativní a právní odbor Ministerstva obrany
České republiky, náměstí Svobody 471/4, 160 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2025, č. j. MO 245350/2025-1762,

takto:

- I. Rozhodnutí velitele Vojského útvaru 1762 ze dne 17. 3. 2025, č. j. MO 245350/2025-1762, a rozhodnutí velitele Vojského útvaru 1824 ze dne 3. 2. 2025, č. j. MO 109547/2025-1824, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **27 538,80 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného velitele Vojského útvaru 1762 ze dne 17. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

2025, č. j. MO 245350/2025-1762, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí velitele Vojenského útvaru 1824 (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 2. 2025, č. j. MO 109547/2025-1824. Správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím částečně vyhověl žalobcově žádosti o náhradu nemajetkové újmy na zdraví za utrpené úrazy ze dne 17. 5. 2017 – poranění pravého ramene, a ze dne 3. 6. 2021 – poranění menisku levého kolene v rámci taktického výcviku v prostoru Pereč. Žalobce podal odvolání pouze do výroků 4. až 7. uvedeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterými nebylo vyhověno jeho žádosti podle § 116 písm. a), c), d) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „ZOP“), týkající se náhrady za úraz ze dne 3. 6. 2021.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že úraz dne 3. 6. 2021 utrpěl při dvoudenním taktickém výcviku ve výcvikovém prostoru Pereč, kde došlo k rotaci kolene a prasknutí menisku. Žalobce tento úraz nahlásil svému nadřízenému a byl spolu s dalším zraněným P. W. eskortován na posádku – útvar 1824, kde byli ošetřeni zdravotníkem A. U. a úrazy byly zaznamenány do zdravotní dokumentace. Projednání odškodnění proběhlo až po řadě urgencí a zejména poté, co se právní zástupce žalobce obrátil dopisem ze dne 11. 7. 2024 na Ministerstvo obrany.
3. Žalovaný se fakticky odmítl zabývat odvoláním s tím, že žalobce nesplnil povinnost nahlásit úraz svému nadřízenému, dále nenavrhoval důkazy včetně výsledku P. W. a A. U. a ani nenavrhl další důkazy. Žalovaný důkazy neprováděl s odkazem na koncentraci řízení zakotvenou v § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dále žalovaný tvrdil, že úraz žalobce není v knize úrazů zaznamenán. Dle názoru žalobce z § 115 ZOP, dále z § 105 a § 106 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a z rozkazu ministra obrany č. 41/2018 vyplývá povinnost správního orgánu I. stupně provést šetření ke vzniku a příčinám vzniku újmy a výši újmy. Na tuto svoji povinnost však správní orgán I. stupně zcela rezignoval. Šetření ve věci obou úrazů bylo zahájeno a k oběma úrazům byl žalobce vyslýchán a předmětné skutečnosti, tj. okolnosti vzniku úrazu včetně svědků uvedl. Žalobce byl přítomen i zápisu úrazu obou zranění do dokumentace A. U. Žalobce v rámci šetření tyto skutečnosti uvedl dne 7. 6. 2021. Žalobce nemohl vědět, že úraz nebyl zaznamenán do knihy úrazů, neboť tato mu nebyla předložena. Na skutečnosti, které žalobce zjistil až z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v odvolání řádně reagoval a navrhl důkazy.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalobcem uvedené podání ze dne 11. 7. 2024 bylo prvním úkonem ve věci, tedy více než 3 roky od vzniku tvrzeného služebního úrazu. Žalobce byl dvakrát vyrozuměn o možnosti se se spisem seznámit a navrhnout doplnění dokazování, včetně výsledku svědků, avšak neučinil tak, ačkoliv byl právně zastoupen. Ve věci byli vyslechnuti nadřízení žalobce, a to por. L. K. a nrtm. Z. Š., kteří shodně uvedli, že si nepamatují, že by jim byl úraz žalobce nhlášen. Úrazy žalobce byly řádně zapisovány do knihy úrazů, avšak úraz ze dne 3. 6. 2021 není zaznamenán. Žalobce ke své žádosti v souvislosti s úrazem ze dne 3. 6. 2021 předložil pouze znalecký posudek stanovující výši náhrad, ale neprokazující okolnosti vzniku úrazu. Žalobce navrhl důkaz svědeckými výpověďmi až v odvolacím řízení, které však žalovaný v souladu se zásadou koncentrace podle § 82 odst. 4 správního řádu odmítl provést.

5. Pokud jde o tvrzení žalobce, že úraz byl označen jako služební při jeho vyšetření v Ústřední vojenské nemocnici dne 7. 6. 2021, pak žalovaný uvedl, že kategorizace úrazu jako služebního přísluší pouze služebnímu orgánu podle § 2 odst. 2 ZOP. V dané věci se tak jedná pouze o informativní sdělení lékaře. V řízení tedy nebylo zjištěno, že se tvrzený úraz stal v souvislosti s plněním služebních úkolů.

Replika žalobce

6. Žalobce v replice uvedl, že výpověď podal osobně již v září 2021 na Útvaru 1824 u právníka útvaru J. L., který ji zapsal a zanesl do štábního informačního systému (dále jen „ŠIS“). Zároveň navrhl, aby si soud vyžádal informace ze ŠIS a dále předložil textové zprávy mezi ním a J. L., A. U. a P. W. Tvrzení, že žalobce nesplnil svoji povinnost nahlásit pracovní úraz, je v rozporu s objektivní realitou i prohlášením svědka W. Taktické cvičení, kde se úraz stal, měl na starosti jiný velitel. Úraz byl jednoznačně nhlášen.

Duplika žalovaného

7. Žalovaný uvedl, že nemá k dispozici žádný protokol o ústním jednání se žalobcem ze září 2021. Žalobce byl s postupem k uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy na zdraví prokazatelně seznámen, ostatně při všech předchozích úrazech postup dodržoval. Žalobce nepředložil ani nenavrhl v prvoinstančním řízení potřebné důkazní prostředky, ačkoliv tuto možnost měl a byl o ní opakovaně poučen. V odvolacím řízení sice chtěl tyto nedostatky napravit, ale žalovaný jejich provedení neumožnil.

Triplika žalobce

8. Žalobce v reakci na dupliku žalovaného poukázal na část zdravotní dokumentace, ze které dle jeho názoru vyplývá, že žalovaný o pracovním úraze žalobce věděl. Žalobce k podání doložil celkem 7 lékařských zpráv.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 60denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí podle § 151 ZOP. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Soud po přezkoumání správního spisu a zvážení skutkových i právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Těžištěm sporu v dané věci je otázka, zda žalobce řádně a včas navrhl dokazování a zda správní orgán I. stupně provedl řádně šetření ve věci žalobcova tvrzeného úrazu.
12. Podle § 115 odst. 1 ZOP za škodu na zdraví, kterou voják utrpěl při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby, odpovídá stát.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

13. Podle § 144 odst. 1 ZOP na řízení ve věcech služebního poměru se nevztahuje § 10 až § 12, § 14, § 33 odst. 2 písm. c), § 79 odst. 5, hlava XI části druhé a § 175 správního řádu.
14. Soud konstatuje, že *a contrario* z § 144 odst. 1 a 2 ZOP vyplývá, že na průběh řízení v prvním stupni, stejně jako na odvolací řízení se v předmětné věci vztahuje správní řád (s uvedenými výjimkami; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 As 287/2017-32, odst. 10).
15. Podle § 82 odst. 4 věta první správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
16. Žalovaný postavil své rozhodnutí mimo jiné na tom, že při revizi správního spisu nebyl odvolacím orgánem nalezen návrh, kterým by se žalobce domáhal provedení svědecké výpovědi P. W., a návrhy učiněné v odvolání byly z důvodu koncentrace řízení uvedené v § 82 odst. 4 správního řádu opožděné.
17. Soud konstatuje, že ve spise je založena žádost žalobce o náhradu škody na zdraví ze dne 11. 7. 2024 adresovaná Ministerstvu obrany, která byla usnesením ředitele Legislativního a právního odboru Ministerstva obrany postoupena správnímu orgánu I. stupně dne 24. 7. 2024 a je součástí správního spisu. V této žádosti popisuje žalobce oba své úrazy ze dne 17. 5. 2017 a dne 3. 6. 2021, přičemž k druhému úrazu je mimo jiné uvedeno: *„Zde zřejmě opět chybou nadřízeného a porušením služebních předpisů nedošlo k dalšímu šetření, přestože byl úraz nahlášen a byl i přímý svědek úrazu.“*
18. Z uvedeného dle soudu vyplývá, že žalobce v žádosti o náhradu škody na zdraví na podporu svého tvrzení o služebním úrazu mimo jiné uvedl, že existuje osoba, jež může prokázat, že došlo ke služebnímu úrazu žalobce, a tuto osobu je možno vyslechnout jako svědka. Žalobce tuto osobu konkrétně neoznačil.
19. Uvedená žádost o náhradu škody na zdraví je zároveň podáním podle správního řádu, který v § 37 odst. 3 ukládá správnímu orgánu, aby pomohl tomu, kdo podání učinil, vady podání odstranit, případně ho má vyzvat k odstranění vad a poskytnout mu přiměřenou lhůtu. Soud konstatuje, že takovou vadou podání je i neuvedení jména a dalších identifikačních údajů svědka.
20. Ve věcech služebního úrazu podle ZOP je správní orgán povinen postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu, který stanoví, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, 10 As 144/2014-81, odst. 21). Zásadě materiální pravdy odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Služební funkcionář je povinen v řízení zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Za tím účelem je povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí (obdobně ve vztahu k zákonu č. 361/2003 Sb. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, č. j. 3 As 40/2022-52; dále rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2024, č. j. 10 Ad 8/2024-51). Mezi podklady rozhodnutí patří podle § 50 odst. 1 a § 55 správního řádu důkaz svědeckou výpovědí.

21. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že správní orgán I. stupně byl povinen opatřit jako podklad rozhodnutí i svědeckou výpověď přímého svědka žalobcova úrazu, případně se o to alespoň pokusit. Za tím účelem bylo povinností správního orgánu I. stupně vyzvat žalobce, aby svědka řádně identifikoval tak, aby ho bylo možno předvolat k výslechu. Nic z uvedeného však správní orgán I. stupně neučinil, a zatížil tak svůj procesní postup vadou. Vzhledem k tomu, že se jedná o svědka, který může potvrdit existenci žalobcova nároku vyplývajícího ze služebního úrazu, musí soud konstatovat, že řízení je zatíženo podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu, že tuto vadu žalovaný v odvolacím řízení nenapravil, je i řízení před ním zatíženo stejnou vadou.
22. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení spočívající v porušení § 37 odst. 3 správního řádu podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení jednání zrušil a věc žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť v jím vedeném řízení vada vznikla, a po doplnění dokazování o uvedenou svědeckou výpověď může dojít ke značné změně skutkového stavu i změně právního posouzení. Z tohoto důvodu se soud dalšími námitkami uvedenými v žalobě nezabýval, neboť by to bylo předčasné.
23. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 27 538,80 Kč. Tato částka sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 18 480 Kč za čtyři úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce JUDr. Milanem Štětinou, advokátem, po 4 620 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení - dle § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby a dvou vyjádření - dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 1 800 Kč za s tím související čtyři režijní paušály po 450 Kč podle § 13 odst. 4 AT, a z částky 4 258,80 Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. ledna 2026

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu